

să fie în egală măsură și o „surpriză” artistică în sensul unor permanente căutări novatoare.

Excelent, fără rezervă, Aurel Rogalski, admirabil tip de polițist britanic — „vulpe bătrână” — dar stupid totodată, dăluind cu măiestrie fiecare amănunt. O apariție copioasă! În egală măsură, Athena Marcolop ne-a sugerat cu artă „clasicul” tip al guvernantei. George Sion și Geo Maican și-au descoperit mai greu personajele;

ele trebuiau să fie un reazem, un material de bază pentru contrastele comice, și au fost în mai mică măsură.

Mihail Herovianu a fost un amuzant dr. Grenock, amestec de știință și șarlatanism.

Decorul lui Dan Nemțeanu — un spiritual „interior” — a urmărit și a reușit să adincească portretizările personajelor, sugerând mediul lor ambiant.

„NOPTI ÎN MADRID” DE ERNEST HEMINGWAY

Data premierei: 13 decembrie 1960. Regia: Andrei Brădeanu. Decoruri și costume: Ion Ipser.

Distribuția: Ion Petratu (Soldatul); Victoria Dobre-Obreja (Fata); Geta Cibolini Făgădăru și Vera Lazăr (Dorothy); George Manu, George Turcanu (Preston); Virgil Vasilescu, Maricel Laurențiu (Hotelierul); Const. Brezeanu (Philip); Ion Igorov (Electricianul); Mariana Vincze (Anita); Sebastian Radovici, Vasile Lupu (Combatanți); Ion Porsilă (Guardul de asalt); Nelli Cutava, Jeni Argeșanu (Petra); Dorin Moga (Wilkinson); Costel Zaharia (Antonio); Sabin Făgărășanu (Max); George Turcanu (Un combatant); Gr. Constantin (O santinelă); Iulian Marinescu (Generalul); Cornel Rusu (Aghiotantul); C. Elefterescu (Civilul); George Sîrbu (Transmisionistul).

Familiar marelui public și iubit de acesta, Ernest Hemingway a fost prezent de Teatrul Armatei în ipostaza de dramaturg, prin *Nopti în Madrid* (de fapt, *Coloana a V-a*).

Nu e greu să recunoști chiar în piesă marelui suflu epic al autorului, personalitatea sa covârșitoare, care circulă prin textul dramatic asemenea unuiia dintre nestăvilitele curente oceanice atât de iubite de romancier.

Piesa e, așadar, o frescă din propria sa experiență de luptător antifascist, aproape o pagină dramatizată din *Cui îi bate ceasul*, un reportaj notat cu febrilitate între bombardamentele tunurilor din Leganes și Garabitas.

Americanul Philip trăiește războiul, încețat între contradicțiile ciudatei sale personalități, dublat fiind însă de caracterul unui luptător pentru care eroismul poate fi un fapt cotidian.

Comunistul german Max, consecvent revoluționar, soldat credincios în slujba comunismului, e situat pe un alt plan uman decât Philip, încredințându-se revoluției, fără ezitare, dincolo de ființa sa umană, însăși rațiunea de a exista.

Tema piesei îi oferă lui Hemingway prilejul unor incursiuni literare în perioada războiului civil spaniol, demascând amestecul fascist, îndreptat

împotriva trupelor internaționaliste, și atrăgând atenția asupra primejdiei pe care o constituie „coloana a V-a”, dușmanul infiltrat în rândurile proprii, diversioniștii, spionii.

Fără a fi, pe departe, la nivelul prozei marelui scriitor realist american, piesa rămâne un mesaj cald, un omagiu adus comuniștilor spanioli și solidarității internaționale muncitorești.

Din păcate, tinărul regizor al piesei, Andrei Brădeanu, a urmărit consecvent, parcă în mod special, tocmai slăbiciunile piesei. Furat de intenția de a aduce pe scenă o vagă și cu totul exterioară atmosferă, el a subliniat, în primul rînd, nesemnificativa aventură erotică dintre Philip și Dorothy.

Spectacolul nu are un ax ideologic unitar, e confuz, adesea chiar lipsit de logică, golit de sensurile sale majore și, uneori, redus la proporții operetistice, fapt pentru care reprezentarea lui stîrnește chiar unele nedumeriri.

Spectacolul e, așadar, *Nopti în Madrid* (titlu de spectacol revuistic) și nu *Coloana a V-a*, așa cum și-a botezat Hemingway piesa.

Interpreții au fost conduși pe linia unei confuzii generale în spectacol. C. Brezeanu a avut o oarecare dezinvoltură într-un personaj căruia i-a

Scenă din actul II

pulverizat însă personalitatea, i-a anihilat avîntul revoluționar, l-a redus la coordonatele unui cuceritor autohton.

Geta Cibolini a „pozat“ scenic, lipsită de intenția unor incursiuni mai adînci în psihologia eroinei.

Datorită lipsei de siguranță cu privire la caracterul personajului, Sabin Făgărășanu l-a lipsit pe Max tocmai de accentele de umanism, fără de care eroul devine ușor antipatic și agresiv.

George Manu (rigid, fără umor),

Mariana Vincze (cu o vulgaritate ostentativă), S. Radovici (plîngăreț), C. Elefterescu (folosind elemente facile) au „contribuit“ la nereușita spectacolului, în care doar personajul savuros, realizat de Virgil Vasilescu (Hotelierul) ar putea fi citat.

Decorurile lui I. Ipser, fals moderne, abuzînd de un inutil joc de jaluzele, nu au adus contribuția scontată, într-un spectacol care trădează o serioasă lipsă de exigență artistică a colectivului Teatrului Armatei.

„CÎND ÎNFLORESC MIGDALII“ DE ANGELA NICULESCU-PLATI

Data premierei: 29 decembrie 1960. Regia: Mircea Avram. Decoruri și costume: Lidia Iovănescu.

Distribuția: Lilliana Tomescu (Licia Alberti); Cristea Avram (Antonio Alberti); Mariana Oprescu (Rea Alberti); Athena Maropol (D-na Terezina); Napoleon Crețu (Vittore Pavoni); George Cimpeanu (Gianino); Vera Lazăr (Stella); Angela Teodorescu (D-na Durand); Constantin Neacșu (Carlo Dolli); Lili Popovici (Mătușa Celestina); Iulian Marinescu (Un agent); George Turcanu (Un jandarm); Mircea Corbu (Directorul Inchisorii); Constantin Irod (Comandantul S.S.); Constantin Vintilă, George Buznea (Cpt. S.S. Wiele); Costin Dodu (Chelnerul); Mircea Medîianu și A. Ferrat (Avocatul Bianchi); Valeriu Arnăutu (Un tînăr).

Cartea Marinei Sereni: „Zilele vieții noastre“ face parte dintre marile documente de viață ale epocii noastre, fiind o pagină luminoasă din istoria mișcării muncitorești italiene, a cărei autenticitate e și mai pregnantă prin caracterul ei autobiografic.

Soții Sereni reprezintă două figuri de seamă ale Partidului Comunist Italian, iar cartea Marinei Sereni a știut să împletească strîns momentele de creștere, de desăvîrșire a unor conștiințe omenești cu etapele principale ale luptei împotriva fascismului;